

TOTÁLNÍ WOKNO

TĚŽKÝ ŽIVOT KOČKY DIVOKÉ

Přečtete si komiks Aničky Hamerové, určitě vás překvapí, jak kočka divoká získá potravu.

ČTĚTE NA STRANĚ 3

INTERNET V PODHOUBÍ

Co mají společného houby a internet? Poměrně mnoho, dozvíte se to navíc v komiksovém zpracování!

ČTĚTE NA STRANĚ 5

Úvodník

Bylo to 10. října, když k nám do školy zavítali páni myslivci. Pohled na všechny ty trofeje, paroží a vábníčky vzbuzoval respekt a obdiv. Ještě zajímavější byly příběhy a zážitky z čekané, které děti nadšeně poslouchaly. Mezi hlavní zjištění dne patřilo, že myslivci nejsou lovci, ale spíše ochránci zvířat, kteří zajišťují, aby vysoká nezůstávala s mláďaty v polích před sklizní, že myslivec nikdy neloví statná zvířata, ale vybírá slabé a nemocné jedince a že se často v přírodě učí od svých psů. Zkrátka a dobře, abych to řekl slovy pana Kocourka, myslivec není žádný řezník. Jenom kluci Matouškovi mohou namítat, že jejich táta je řezník a přitom myslivec. Chtěl bych moc poděkovat panu Marešovi, že k nám přišel s panem Kocourkem popovídat o myslivosti, děti to moc bavilo a své vědomosti mohly po přestávce zúčtovat. Čekalo je totiž tvoření na téma „Dary lesa“ do našeho časopisu. Někteří si poprvé v životě vyzkoušeli vést rozhovor nebo vyrazili na fotovýpravu. Jiní se drželi komiksu a příběhů z lesa. Moc mě těší, jak se děti témat ujaly, a děkuji rovněž svým kolegyním a kolegům, že si pro děti připravili parádní stanoviště. Tak vzhůru do lesa! *Vojtěch Bílek*

Interview s myslivci

Bětuš a Zdenička: Proč jste si vybrali tohle povolání?

Myslivci : To není povolání, ale koníček. Je to o tom prostředí, o té lásce k přírodě, ke zvířet, k tomu, co v té přírodě zažíváš. Protože to, co se zažívá v přírodě, to se nikde ve městě nezažije. Také zážitky z přírody a společné myslivecké akce, hony, nahánky a tak dále. Člověk se setkává s kamarády, většinou tam bývá dobrá parta. To mě tam tak táhne. To, že máš každodenní strasti a tam se zaposloucháš do hlasů ptáčků a zapomeš na všechno. Zkrátka tak.

Bětuš a Zdenička: Na jakém území lovíte?

Myslivci: Území... Máme honitbu Zvěstov. To znamená prakticky... nevím jak to vysvětlit... řeknu rozlohu. To je 2086 hektarů, taková je rozloha honitby a je to krásná honitba, střídají se tu pastviny, pole, lesy až k Blanicí a Strašickému potočku.

Takže je to členitá a nádherná příroda. Člověka to tam táhne, je to tu fakt krásný a měli bychom si toho vážit. Tady Louňovicko, Podblanicko je krásný kraj.

Bětuš a Zdenička: Co vás na práci nejvíc baví?

Myslivci: Na práci? V práci mě nebaví poslední dobou vůbec nic (haha)... Ale v myslivosti? Ten klid, ten relax, když pominu ty povinnosti myslivce, tak to, že si tam člověk chodí odpočinout. A vyčistí si hlavu. Když jdu s pejskem, vidím, že i pejska to baví. Z toho má myslivec taky radost. V tomhle duchu to mám nastavené já.

Bětuš a Zdenička: Jaká plemena psa používáte na lov?

Myslivci : Záleží na tom, jaký druh zvíře chceš lovit. Podle toho používáš druh psa. I když některý se nechá vycvičit na všechno. Takže většinou dneska má myslivec velké a malé plemeno. Když jdeme na drobnou, tak máme ohaře a když jdeme na norování, tak musí být jezevčík nebo nějaké malé plemeno. A nebo na prasata jsou honiči a nebo jezevčíci, takže je to takové sporné, každý má svoje.

Jezevčíka jsem naučil i na vynášení kachen z vody. Záleží, jaká je v té dané honitbě upotřebitelnost, jaká se tam nachází zvíř. Podle toho si většinou myslivec vybírá

plemeno psa. Já třeba mám německého křepeláka a slídiče. A to je pejsek de facto takový univerzální. Jak do prasat, tak ho můžete vzít na kachny, z vody vám kachnu přinese, bažanty atd...

Bětuš a Zdenička: Kde lovíte nejvíce?

Myslivci: Je to různé, všechno má své, loví se na polích, na loukách v lesích, všude to má něco do sebe. Všude se ta zvíř chová jinak, nelze říct, že chodím radši tam, či tam. Je to různé tím, že tady je ta krajina různorodá. Přeci nebudeme kachny střílet v lese. Ty můžeme střílet na rybníce. Nebo prasata ve vodě (haha), takže je těžké říct, kde lovíme radši.

Bětuš a Zdenička: Co lovíte nejčastěji?

Myslivci: Nejčastěji... Záleží na ročním období, kdy ta zvíř je lovitelná, každý druh zvíře má svoje doby hájení, kdy se nesmí střílet a lovit, takže je to určité čas od času - dle ročního období. Nejvíce na počty lovíme kachny, protože prasat nemůžeme nastřílet sto padesát. Na počty jsou to kachny.

Bětuš a Zdenička: Tak děkujeme.

Rozhovor vedly Bětko Zemanová a Zdenka Zrnová

Beseda pro 1. stupeň

Přepsat rozhovor dá práci

Poznáváme stopy

Modely lesa

2) Litovali jste někdy toho, že jste zabili nějaké zvíře?

Petr Mareš: Litovat? Nevím, jestli to byl pocit úplně lítosti. Jsou to takové smíšené pocity, kdy vlastně někdy vám to přijde, řeknete: „Ale ulovil jsem kus, děje se to, musí se to odehrát, musí to být.“

Já si pamatuju do dneška, když jsem střelil svého prvního srnce, tak jsem byl úplně z toho vyřízený, to mižu říct, že jsem nevěděl, jak mám slézt ze žebříku. Protože jsem tam už zůstal úplně přikovaný, nemohl jsem se pustit, nešlo mi pustit se toho žebříku a mysl jsem, že někomu budu muset zavolat. Takže je to taková směsice pocitů, samozřejmě i lítost v tom rozhodně je.

Josef Kocourek: Budu upřímný, nerad střílím jako holou, jak se říká srny, nebo zkrátka holou zvěř. Jednou se mi stalo, to bylo na začátku, že jsme taky pocítili srnu. Má mi vyšla taková v lese, ale jak jsem na ní namířil, tak se na mě ohlídl, podíval jsem se jí do očí, co si říkáte. Sundal jsem, bylo to a nevystřelil jsem. Tenkrát mi táta vynadal.

A od té doby si zkrátka musím dávat pozor. To je zkrátka tak dané nebo takové krásné. Ale bohužel musíme to redukovat nebo budou problémy, takže

tohleto musí člověk překonat. Že, jak bych to řekl, že bych z toho měl jo nějakou radost.

3) A další otázka: kolik zvířat jste ulovili?

Petr Mareš: Říkáme zvěře. Neznám myslivce, který by počítal ulovené kusy. Není to o tom nastrojit toho co nejvíc, počítat a podobně, takže já osobně a myslím si, že ani pan Kocourek... U mě tohle napočítat nejde každopádně. Já bych musel hodně dlouho zabředávat a myslím si, že konkrétní číslo bych nespočítal.

4) A co děláte pro ochranu přírody a zvířat?

Oba myslivci: Je to v tom, že myslivec hospodaří se zvěří, stará se o zvěř, a proto děláme vlasně, že se staráme o zvěř nemocnou způsobem odlovu v zimních měsících. Dále dokrmování, dáváme různé přísady do krmiv tak, aby se preventivně zvěř léčila a podobně. Takže je to široká škála věcí a vypíchnout konkrétně tady některé to nejde. Anebo u lišek třeba, když přijde potom vzteklinu nebo prašivina, tak se musí ty kusy likvidovat, aby se to neroztahovalo dál, takže i v tomhle směru to je ochrana, abyste mohli chodit s psy třeba do přírody.

Nutrie je invazivní druh

1) Tak já se zeptám proč jste se stali myslivci?

Petr Mareš: Příroda nádherná, zvěř, opravdu krásné prostředí, táhne nás to do lesa dobrá parta chlapů, lidí vůbec, protože už jsou mezi námi ženy. Takže

relax, nádherný, se zvěří, to hospodaření, starat se o zvěř v lesích, na loukách na polích a podobně.

5) Je některé zvíře, které teď je jako problémové, že se buď přemnožilo nebo hodně vymírá?

Oba myslivci: Přemnožená zvěř. Říká se, lidé o tom v médiích slyší, že jsou přemnožená prasata, ale ono to tak není. Ona je to vždycky lokalita, kde těch prasat je víc, někde jsou lokality, kde nejsou prasata méně, takže to možná cílíte na tuhle stranu. Těžko říct, který druh zvěře by se takhle označil. Nutrie momentálně ano, to je invazivní druh, Nutrie. Asi je tu dneska vidíte na každé louži, potoce, rybníčku, rybníku, prostě ta je všude a bohužel teda řadí hodně, protože ona dělá nory do hrází a tohle je potom neplecha, velká u rybníkářů především. A právě média dělají moc.

6) Jak na dálku poznáte, jestli zvíře má vzteklinu, když ho lovíte?

Oba myslivci: To nepoznáš na dálku, to nepoznáš, ani když k tomu přijdeš. Takže většinou, teda zatím jsem nezažil nic jiného, potkáš vzteklinu u lišek. A proto musíš s liškami zacházet opatrně. I když ji ulovíš, tak musíš vzít igelitový pytel, rukavice a dává se to na vyšetření, většinou.

Ted' některé ty mladé třeba kusíme, ale to já jsem vzteklinu

zažil. Pak se to musí vzít do dvou pytlů nebo do třech, odvádí se to na veterinu na vyšetření. Jeden z příznaků, ne jediný, je, že ta zvěř se chová apaticky, že je klidná, že přijde k vám na kousek a podobně, takže jo, je taková apatická, mdlá, to je jeden z příznaků. Ztrácí plachost.

Ztrácí plachost, přesně tak, to je správně. Co se stává, už jsem říkal, ztrácí plachost, ale to je třeba otrávená ze řepky, to je něco jiného, nebo je prašivá, to na té lišce vidíš.

Tak to je všechno, děkujeme moc.

Oba myslivci: Taky děkujeme nashledanou.

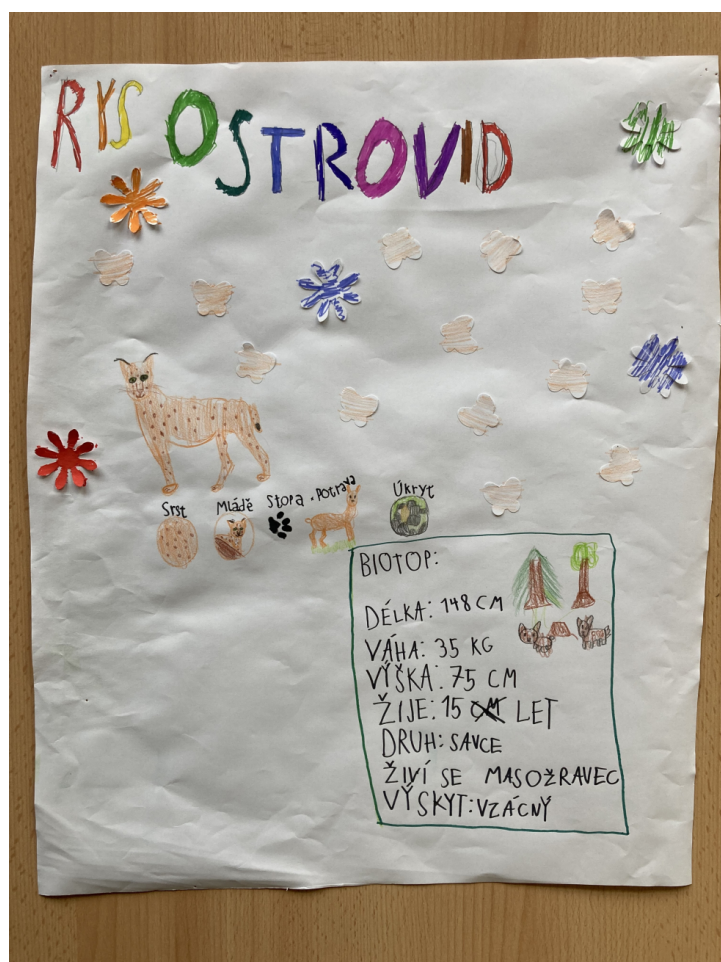
Rozhovor vedli Erik Pavlis a Petr Kraka.

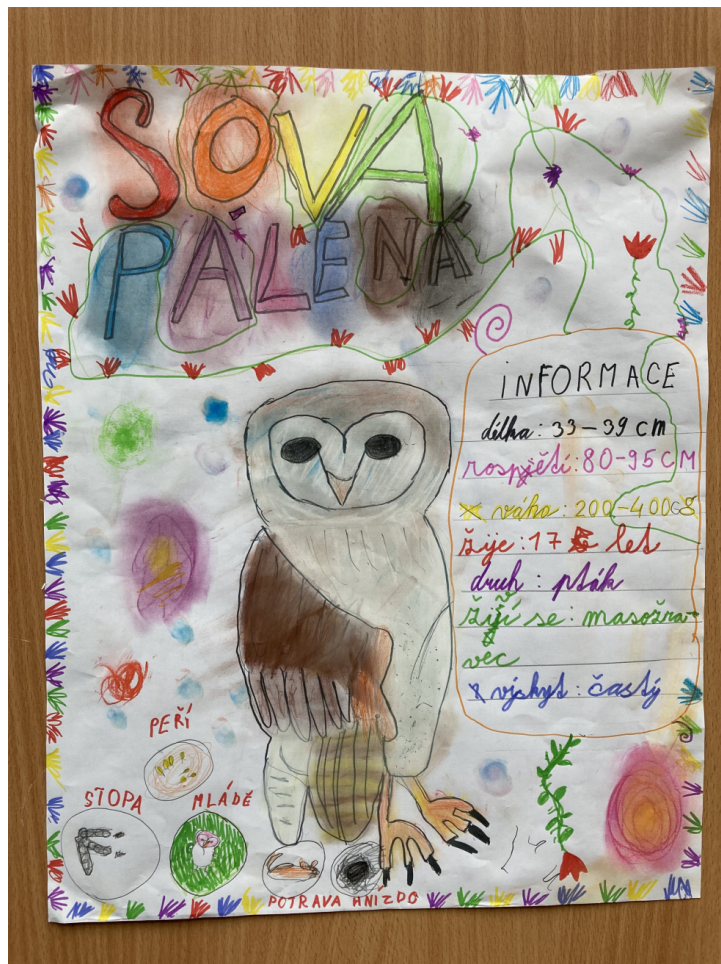
Internet v podhoubí

DOBRODRUŽSTVÍ V LESE

V jednom lese žil medvědík jménem Bě. Jeho přítel byl jeho kamarád,
jehož měl hlad. Tak šel medvědík hledat jídlo. On měl chuť na med, ale
prošvihl na řeklu. Když ho jídlo našli, tak se moc radovali a všechno
snědli.

Koučelík z lesa Téma: 8. křída

V TOMTO PŘÍBEHU MÁME MALÝ ANČKA A OBŽEJE ZAHADNÝ LES KTERÝ SE V JE V. BABIČKY.

ANČKA LEŽELA V POSTELCE V POKOJÍKU V BABIČKY ZDRAVNÁ SI BABIČKA PŘÍJEMNĚ ČASU A CHCELA Z PŘÍRODY LÉZ LAHODNÝ. ANČKA SE ZAČALA NUDIT A ROZHODLA SI VZÍT MÍČ A HRÁT SI V LESA KDEŽ SI MÁVÍ HOLOČKA MÁLELA MÍČ SI ZVÍTÁEL A KAMÍEL DO LESA

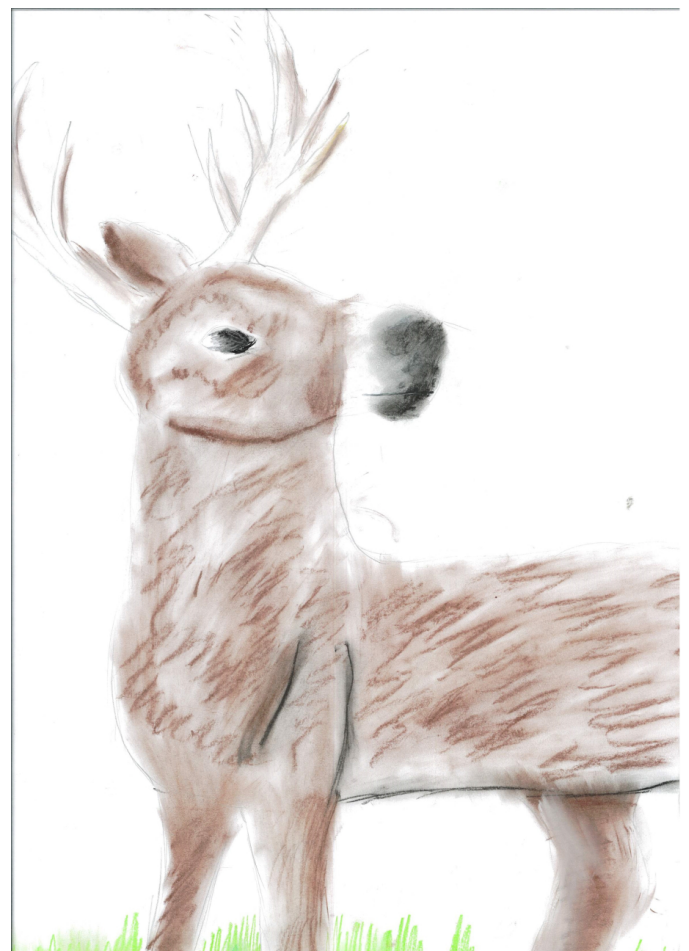
ANČKA BEZ VÁHÁNÍ VSTOUPILA DO LESA A I KOTŽ VĚDELA ŽE TAM NESMÍ STEJNĚ TAM ZAMÍŘELA. BĚŽELA A PŘEŽELO A ZAKOUPA A UDELA SI BĚBÍ ZAČALA PLAKAT A UVĚDOMILA SI ŽE JE V PROSTŘEDÍ LESA A VPRÍMĚ SAMÁ ZAČALA STRAŠE PLAKAT A CHODILA KOLEM STROMŮ A HLEDALA BABIČKU A MAMINKU. BYLA TAK NEŠTOSNÁ ŽE SI SEDLA NA PÁNEŽEK A SMUTNĚ POKAHOVALA A ČEKALA AŽ PŘIJDE BABIČKA A MAMINKA VLESE STÁVÁNO A ANČKA SE ZAČALA STÍSNĚŽIT SEDEK V STROMU A CENÍ SE KLEPAJA A BYLA STROŠNĚ UNAVENÁ TAM SI ZDÁMILA KOTŽ SE KONEČNĚ PROBUDILA A V NOHU MĚLA MALÉHO KALÍČKA KOTŽVÍ OČKÁVAL ODCHCE SE ZVEDLA A ZAJÍČEK SE TROCHU KERRA A POMALU SI VLEZL DO DÍKNE

ANČKA HO POKLADILA A ZAJÍČEK SE UMÁVNIL ATROCHU ANČKA POTOM SI ZAČALA KALÍČKOVÍ STĚŽOVAT CO VSE STALO A KALÍČEK SI ODPOVĚDĚL

A ANČKA MĚLA VYMOLENÉ OČI ANČKA ŽE JAKOVĚH O ZAJÍČKA MIKOT MENĚLA ŽE UMĚL MUNIT ZAJÍČEK SE POLEBĚHNUL A ANČKA CHTĚLA NECHÁPALA A JE ROHODLA SE PŘEŽET ZA ZAJÍČEKEM A ZAJÍČEK NIC SE OBĚVILA PŘED LÉSEM OTOČILA SE A ZAJÍČEK MIKOT V PÁRÁNU STÁLA VSTRAŠENÁ BABIČKA S MAMINKOU A KOTŽ SI SPATILU TAK PŘÍČEM KNI PŘEŽEL A BYLA KONEČNĚ ZASF JAKO RODINA.

ZVÍŘECI DO OBRODUŽSTVÍ

BILI JEDNOU JEDNÍ ZVÍŘÁDK
A ABILI JAM BRNKYA
PITLACIONESLI JEJICH
MAMU A JEJI SRNČATA
SE SI VIDALI ZACHRANIT
A SLI JI HLEDAT I
A VIDEL JE MISLEVEC A
TEN SI JE VZAL DOMU A STAL
RAL SE DŮVĚLE
NE VJEDĚL ŽE
JEJICH MAMA JE
VZAJETI PROTOŽE
JI NESLI PITLACI
ALE PO TŘECH DNÍCH TO
ZISIL A SLU HLEDAT V
A PŘIVĚPLI JI ALE NÁSIA
SI JE LENA A KONEC ZVÍŘECI

MÁTB

CESTA NECESTA 9. 12. 1/2

MÁTA ZROVNA ŠEL DO ŠKOLY A PSAL SI SE SVÝMI KAMARÁDY DAVIDEM, ERIKEM A RAJOU. KDYŽ V TV CHVÍLI MÁTA USLYŠEL JAK SI DIVNÝ ZVUK ZA JEBOU. MÁTA SE OTOČIL A SPATŘIL ANIČKU, JOHU, MARTINA A TERKA. ANIČKA: „HNOJDA MÁTO.“ MÁTA: „ANO? HOLKY A MARTINE, JEN SE PŘESLECHUJTE TEN DIVNÝ ZVUK.“ MARTIN: „JAK?“ MÁTA: „NO... ZNĚLO TO JAKO... JAKO KDOBI TU NĚKDO VOLAL O POMOC.“ JOHA: „PROSÍM TĚ TO SE TI JEN ZDÁLO.“ MÁTA: „HELE JDETE S TĚM DO ŠKOLY? MŮŽEME JÍT SPOLU.“ ANIČKA: „HELE MÁTO MY JDEME S PROZBOU.“ MÁTA: „A CO POTŘEBUJETE?“ ANIČKA: „HELE MY VÍME ŽE JSI ČARODĚJ.“ MÁTA: „JAK TO VÍTE?“ JOHA: „HELE TO NEVÍŠ.“ MÁTA: „PŘIN... TAK CO POTŘEBUJETE?“ ANIČKA: „TERKO ŘEKNI MU TO.“ TERKA: „CHYSTÁME SE JÍT CESTOU NECESTOU.“ MÁTA: „JSTE SE ZBLÁZNILI NE? VĚDÍTE ŽE CESTA NECESTA JE PROKLÁTÁ? TENHLE LĚS KDE ŽIJOU MŮSTVŮRY A RŮZNÉ ENTITY POČÍTAT? TAKŽE VY JSTE TAKY ČARODĚJCI A ČARODĚJCI.“ TERKA: „ANO... CHCEME ZALOŽIT KOVEN... ABY JSME SE PRAVĚ POSTALI NA CESTU NECESTOU A PROTO POTŘEBUJEME TVOJ POMOČ. PŘIDÁŠ SE DO KOVENU?“ MÁTA: „HELE MÁM AŽ NUC OTÁŽEK. PROČ CHCETE NA CESTU NECESTU A PROČ NA TO JO TŘEBA KOVEN?“ MARTIN: „BEL KOVENU SE NEOTVĚRÍ PORTÁL DO TONHO LĚSA, VĚDÍTE JE TO SAMOSTATNÁ DIMENZE, A TOUT CESTOU NECESTOU CHCEME JÍT ABY JSME SI DLE LEGENDY NA KONCI CESTY MOHLI PŘÍT PŘÁNÍ.“ MÁTA: „JAKO TAKLE... MÁM SI VYBRAT MEZI NOVÝMI HODINOVÝMI HATKY VE ŠKOLE NEBO JÍT CESTOU NECESTOU KDE JSOU NA PÁS ČERÁ SMĚT...“ MARTIN: „LOUČÍM... NECHCEŠ JÍT...“ JOHA: „DOUPALI JSME ŽE BY SI POMOHL.“ MÁTA: „PŘEJAT VĚDÍTE JSME SE JESTĚ NEVYJÁDŘIL.“ TERKA: „TAKŽE JDEŠ?“ MÁTA: „JO JDU.“ PARTA SE SEBRALA A ŠLI DO LĚSA ZA ŠKOLOU.

ANIČKA: „TAKŽE NEJDRŽÍME MUSÍME JÍT DOKRUVU, PAK KAŽDÝ ZNÁS BYDE PŘISAHAT VĚRNOST KOVENU A JÁ PAK OTEVŘU PORTÁL DO TONHO LĚSA.“ TERKA: „PŘIN TAK JÁ ZAČINU. PŘISAHÁM VĚRNOST KOVENU.“ MÁTA: „PŘISAHÁM.“ ANIČKA: „PŘISAHÁM.“ MARTIN: „PŘISAHÁM.“ JOHA: „PŘISAHÁM.“ ANIČKA: „CĚSTO NECESTO OTEVŘÍ NÁM CESTU DO TVÝHO TENNÉHO LĚSA?“ PŘED ANIČKOU SE OTEVŘEL PORTÁL. JOHA: „JO! TAK JDEME!“ PARTA SKOČILA DO PORTÁLU A LETĚLI NEBO SPÍŠ PADALI DO TENNÉHO LĚSA CESTU NECESTU.

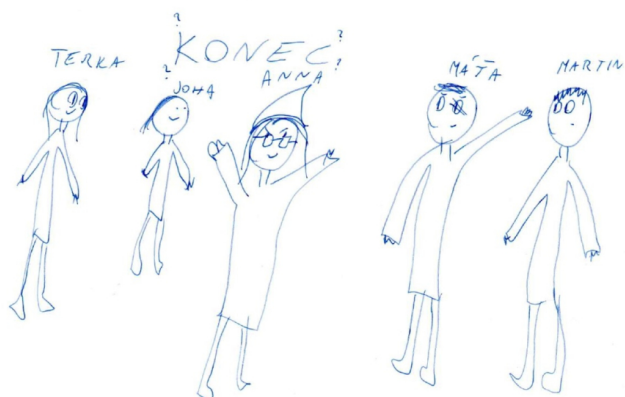
MÁTA: „SPROVNĚNÉ PŘÍMO DO TONHO LĚSA?“ PARTA BYLA VE VZDUCHU A PARTA RYCHLO SE BLÍŽILI K LĚSU NA ZEM. MARTIN: „BUDEME NA PACEV? VÍŠKNI?“ AAA“ „JŠUM“ MÁTA OTEVŘEL BĚ... LĚSEL NA CESTĚ V LĚSE OPĚVNĚ V PORÁDKU. ZVĚDE SE A KOKKI NA OSTATNÍ. TY VŽ TAKY STÁVATI VÁLNE V PORÁDKU... TĚDA AŽ NA MARTINA JOHA: „KSI MÁŠ NĚJAKÝ KONČLO LĚSA OCHRÁNĚLO.“ ANA: „ALE MARTINA NE.“ MARTIN VÁTEL.

TERKA: „NEMUŽEME TRUČLIT, MUSÍME JÍT PO TĚ CESTĚ.“ PARTA SE TO ČAVÍLI, ROZHODLA JÍT DÁL ALE CESTOU PADLO PÁR SCE... JOHA: „CHODÍ MARTIN...“ MÁTA: „VĚ O NĚM NEMLUVME... MUSÍME SE SOUSTŘEDIT A MUSÍME BYT OPATRNÍ.“ PARTA ŠLA VŽ KSI MODINU A VŮBEC NIC SE NEDELO.

ANIČKA: „MÁLO JE TO TU STRASIDELNÝ... FAKT MOC... ALE ČERALA BYLA ŽE TU BUDOU NĚJAKÝ JOKI ČI SPOVŠKY...“ JOHA: „NEBOJ TO VŘÍTE PŘÍJE.“ TERKA: „HELE LIDI BARÁK V PROSTŘED LĚSA.“ MÁTA: „TEN BARÁK JE NĚJAK MOC HEZKÝ, NA TO ŽE JE V PROSTŘED NALSTRASIDELNÉHO LĚSA KDE JSEM KDVBL.“ BARÁK BYL NOVO MODERNÍ, A KDVĚ PARTA VSTUPILA DO BARÁKU SPATŘILI STYL OBLOŽENÍ SÍDLEN. MÁTA: „VHÍRÁM HLADY“ MÁTA SE VRHL DO JÍDLA. TERKA TA SPATŘILA VINO. TERKA: „NÁ PLNOLETÁ MEUSAN, ALE KDVĚ JSME NA MÍSTĚ KDV SART JE VÝDE... TAK SI JEDNU SEČENNU VŘÍTE HOPU DÁT.“ ANIČKA A JOHA CHVÍLI VÁHALI ALE PAK ZAČALI TAKY JÍST A PÍT. KDYŽ BYLO IŠO SNĚDENO A VÍPITO ČTĚLA PARTA JÍT VEN ALE V DVEŘI NEBYLA KLÍKA. ANIČKA: „NO BERVA, CO TĚ?“ JOHA: „TO BUDE PRVNÍ SPOVŠKY.“ TERKA: „ALE CO TU MUSÍME VĚLAT?“ MÁTA: „LIDI... JO MI NĚJAK ZVLÁŠTNĚ...“ TERKA: „MĚ TAKY“ ANIČKA: „MĚ TĚŠ“ JOHA: „NO MĚ TAKY...“ TERKA SI PŘEČKLA KE ZBITKU JÍDLA A PAK JÍ TO DOŽLO... TERKA: „JE TO OTRAVENÉ?“ VŠICHNI ZAČALI VŘÍLOVAT. JOHA: „MY TU VŘÍME?“ MÁTA: „POČKÁJ.“ JE TU NĚKDO KDO UHÍ VĚLAT LETVAT?“ ANIČKA: „JÁ.“ MÁTA: „VŘÍBORNE, TAKŽE MĚ JED ZAPISOB, UVARÍŠ PROTILEK JASNA?“ ANIČKA: „NO... ASI JO JEN TO CHCE PŘISADIT A POŘÁDÍ KOTEL.“ JOHA: „STÁČILO BY VĚVADLO?“ ANIČKA: „STÁČILO“ TERKA: „A JAKŽ PŘISADIT?“ ANIČKA: „DVĚ LĚČKY ROZDRČENÉ KOSTI, KŮŽI Z VLKA, HATZÍ TRUS A OKO ČOLLA.“ MÁTA: „A TO NAJDU KDV A JAK?“ TERKA: „NETVŠÍM MOC O CO SE JEDNÁ.“

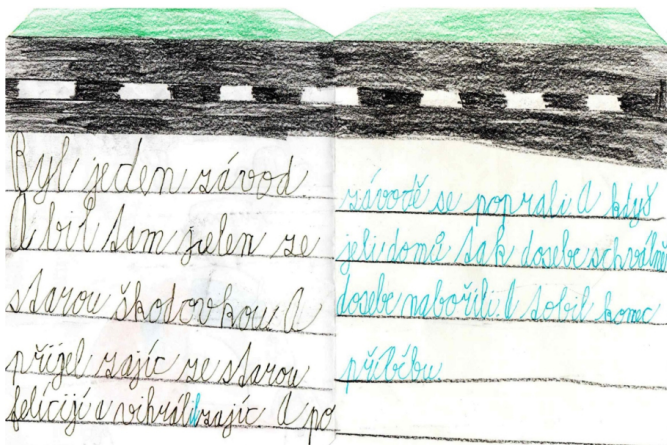
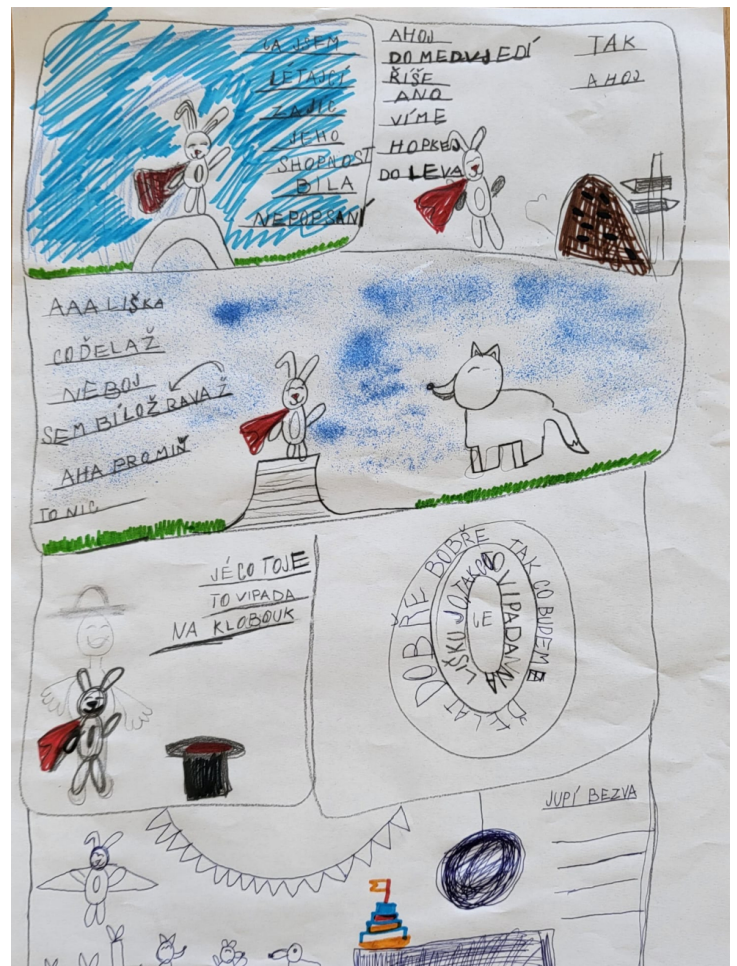
2/2 MĀTB 1TF

ANIČKA: „TAK JÁ TI TO PŘELOŽÍM, JO TO TĚD DVE LĚČKY KOTENÍ, KŮVÍ MEĎA ŠUPINU Z RIBY.“ MÁTA: „ZVLÁŠTNÍ PŘEKLAD“ JOHA: „TAK MY TO JDEME NAVÍT.“ PARTA HLEDALA A HLEDALA AŽ VŠECHNY SUROVINY NAŠLA. TERKA: „ANIČKO, NESEME SUROVINY.“ ANIČKA: „TAK HONEM MOC ŽASU NEMÍ.“ TERKA PŘEDALA IS OSTATNÍMA SUROVINY ANIČCE A PAK SE TERCE VĚČALO HŮR. TERKA: „LIDI ZAČÍM MI BŮT JEŠTĚ HŮR.“ ANIČKA: „PRVNÍ JEDL JÍDLO MATĚJ TAKŽE AŽ JEN BUDĚ HŮR JE TO V HŮLI.“ MÁTA: „MILIDI A MĚ JE HŮR...“ A MÁTA SLOBOVAL. ANIČKA: „A SAKRA, MUSÍME ZRYCHLIT.“ ANIČKA ZAČALA LETVAT. TERKA: „LIDI POSPĚTE.“ ANIČKA: „JEŠTĚ CHVÍLI“ TERKA SEDLABOVALA TĚŽ. ANIČKA: „A ŽETO, JOHO NAPIJ SE.“ HOLKY SE NAPILI A KDVĚ CHTĚLI DÁT PROTILEK JSME TO.“ ANIČKA: „VĚ JEN MY DVĚ...“ JOHA: „DIVER SE OTEVŘEL, MŮŽEME JÍT DÁL.“ TAK HOLKY SE VIDALI DÁL CESTOU NECESTOU A DO DNES NIKDO NEVÍ ZDA I ONI VŘELI NEBO ZDA NĚKDE ŽIJÍ.

ČLOVĚK ROZŠLAPL MRAVENŠTĚ

TISÍCEMRAVNCO JSOU V NEMOCNICI.
A MEZI NIMI JE I FERDA MRAVENEC.
MRAVNCI PŘIJÍŽDÍ NA POMOC I Z
FINSKA. DOČISTA KATASTROFA.
L'ARUYSE ROZMAČKALI. KRÁLOVNA MÁ
Z LO MEVE KRÍDLO

LES I

Byl jednou jeden les a v něm žila rozličná zvířata, majíc sňaz a
dusoké prase. Moc se kamarádili a hrali se po lese měli se
radí ale i se škáneli. Ale pak se pohádali a přestali se
kamarádit. Tak se rozzouli a boji vzhled to sáje. Pak se
rozáli do lesa.

KONEC